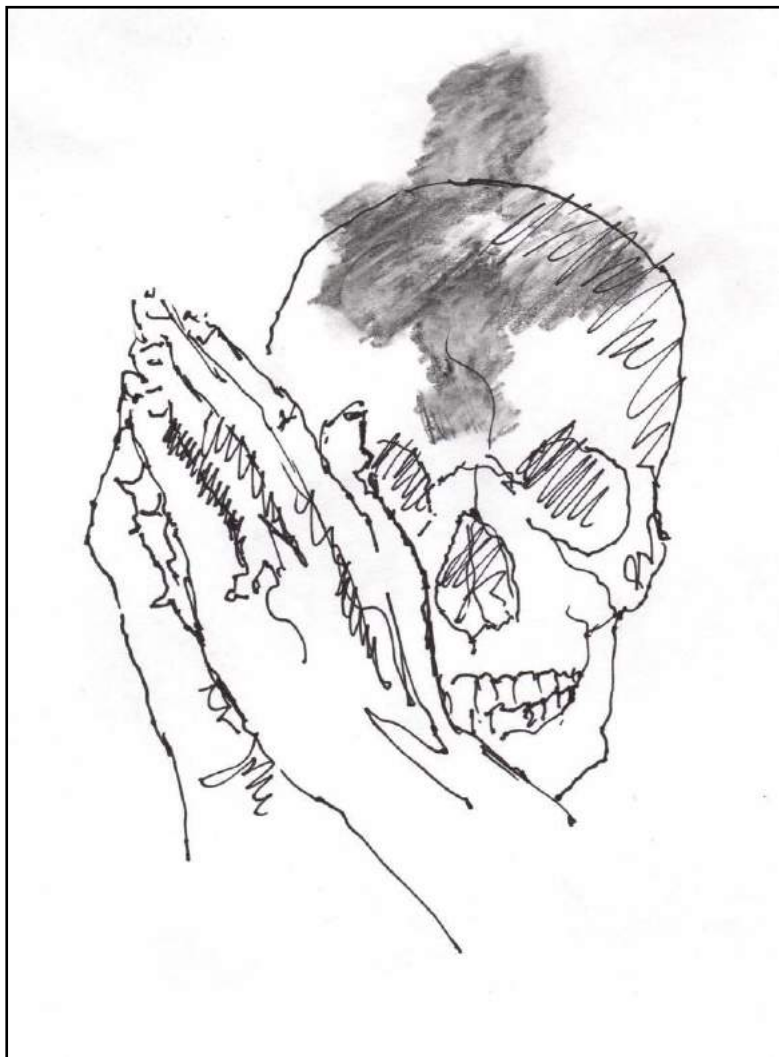

Časopis krajské rodiny v New Yorku

ZVON

březen 3/2006

Myšlenky moudrých O NADĚJI

Uprostřed divného času vyšla jsem, hledajíc krásu. Našla jsem cestu, jež je v nás. Je teď už jedno, v jaký čas.

Olga Valeská

Buď rozhodný a udatný, neměj strach a neděs se, neboť Hospodin, tvůj Bůh, bude s tebou všude, kam půjdeš.

Bible, Starý zákon

„Jsi můj!“ volá smrt. Marně. Pán mi slíbil: „Jsi můj!“

Albrecht Goes

Něco pro zasmání

Jedou Husák se ŠtrougaLEM na zasedání strany, jedou kolem kostela, tak přijde řeč na náboženství, a co ti lidi na tom mají a proč tam chodí, vždyť Lenin řekl, že už Marx řekl, že Engels řekl, že Bůh není a z dialektického hlediska je to naprosto pochybený ... kazí to kredit naší lidově demokratické republice a škodí to myšlence internacionálního socialistického společenství v čele se SSSR jako takové. Tak nad tím špekulují a pak Husák říká: „Víš co, Lubomíre, běž tam na výzvědy, co se tam vlastně děje.“ Štrougal se teda proplíží do ztemnělého kostela a vidí na klekátku v kapli babičku, jak se úpěnlivě modlí: „Milosrdný Bože, mám velké trápení a prosbu - blíží se zima a já v tom svém sklepním kamrlíku asi umrznu, z důchodu ledva vyžiju, nikdy jsem Tě tak neprosila jak teď – spočítala jsem si to, a kdybys mi nějak seslal tisíc korun, tak by mi to moc pomohlo. Koupila bych si svetr v partioVce, nějaký to uhlí, to by mi zachránilo život ...“ . Štrougal se vrátí do auta, povykládá co a jak, Husák na to, že to je teda ostuda, takhle dostat lidi ke konkurenci kvůli pár stovkám, hele, já jí to dám ze svého, ať už tam nepropadá takovým bludům. Začne se šacovat, ale ať hledá jak hledá, nestluče do kupy víc než sedm stovek. „Tak jí dej, Lubomíre, aspoň to, ať už jde pryč.“ Stane se, jedou už pozdě večer zpátky ze zasedání a u kostela vidí, že se tam babička pořád ještě modlí. Tak zastaví a Štrougal zas jde na výzvědy, proč tam ta babička ještě straší, když už dostala, co chtěla. Přiblíží se a slyší tato slova: „... tak Ti, Pane Bože, nastotísíckrát děkuju za peníze, které mi zachrání život, ale příště to, prosím Tě, neposílej po těch komunistických sviních, oni mi z toho tři stovky sebrali ...“

První česká mše svatá před 35 lety

Krajanská rodina v Astorii oslavuje v tomto roce 35 let od svého vzniku. Dne **7. března roku 1971** se poprvé slavila v Astorii v kostele Our Lady of Mount Carmel mše svatá, kterou celebroidal český kněz páter Alois Vyoral. Výročí založení komunity v Astorii si připomeneme dne 5. března 2006 slavnou mší svatou. Po mši svaté bude následovat malá beseda a pohostění.

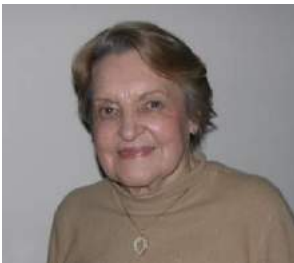
Milí přátelé,

po velké sněhové vánici v neděli 12. února jsme doufali, že sních do příští neděle roztaje a naše každoroční Masopustní zábava se uskuteční bez problémů. Stalo se. Na zábavu přišlo téměř 150 lidí a co je hlavní, že odcházeli spokojeni. Mám radost z toho, že i v menším počtu jsme schopni zajistit zábavu na solidní úrovni. Jsme schopni uvařit a upéct výborné tradiční jídlo. Tímto chci poděkovat všem, kteří se podíleli na přípravě a pořádání Masopustní zábavy.

1. března vstupujeme do postního období. Víím, že američtí křesťané rádi v tento den přijímají znamení kříže na čelo. Projdete-li se v ten den po Manhattanu, uvidíte spoustu lidí se znamením kříže spěchajících sem a tam. Ruku na srdce – mnoho z nich to považuje za něco zlého nemít znamení na čele, aby je Bůh snad nepotrestal nebo jim nežehnal, ale přesto převážná většina ví, o čem ten kříž svědčí.

Pomni člověče, že prach jsi a v prach se obrátíš ... Ale ještě daleko působivější na tom znamení kříže je, že si uvědomujeme míru Ježíšovy lásky k člověku. Je to vlastně „míra bez míry“. Kříž na mém čele v ten den nebude tedy jen symbol, ale nové rozhodnutí přijmout kříž života spolu s Ježíšem a najít smysl života znovu v novém a krásnějším světle. Přeji vám všem krásné prožití doby postní. Good luck.

Příjemnou a ničím nerušenou četbu přeje Fr. Antonín

Minigalerie krajanů**Věra Vítek**

Před rokem jsem měl krátké interview s paní Hankou Rogers. Její kamarádka je paní Věra Vítek, s kterou také často diskutují o všem možném. O náboženství, o politice atd. Věděl jsem, že ji musím zastihnout a domluvit krátké povídání do našeho Zvonu. Konečně se to podařilo a já jsem se octl ve velmi pěkném a stylově zařízeném bytě na Jackson Heights. Po prohlédnutí krásných rodinných fotek a obrazů

jsme začali velmi příjemný rozhovor.

Já jsem Brňáčka, narozená v Brně. Tatínek byl z Kroměříže a maminka pocházela z Olomouce, byli to praví Hanáci. Tatínek sloužil v rakousko-uherské armádě. Po vzniku republiky byl u armády ještě jeden rok, ale pak odešel do privátu a přestěhoval se s maminkou do Brna. Stal se ředitelem olejové společnosti v Brně. Když přišli komunisté, tak ho sesadili.

Zaměstnanci měli ale našeho tatínka rádi a tak poslali delegaci až do Prahy. Přestože však dělnická třída žádala jeho návrat, komunisté ho dali na nejmenší možnou penzi. Maminka byla doma. Já jsem vždycky říkala, že jsem vyrůstala v hrozně malé rodině. Byla jsem jediné dítě. Tatínkova rodina

zemřela na tuberkulózu, přežil jedině on, protože byl na vojenské akademii. Zнала jsem jedině babičku a dědu z mamčininy strany. Velice ráda jsem za nimi jezdila do Olomouce.

V Brně jsem chodila do Mendlova gymnázia. Po jsem dělala farmacií na Masarykově univerzitě v Brně. Pak přišel Hitler a zavřel vysoké školy. Němci mně nabízeli abych dostudovala vysokou školu v Norimberku (potřebovali hodně zdravotníků). Já jsem to ale odmítla.

Německy jsem uměla dobře, měli jsme totiž německou slečnu, abych se naučila německy. Jinak mezi sebou jsme mluvili česky.

V roce 1940 jsem poznala svého manžela v Luhačovicích. Moje maminka s tatínkem se také poznali v Luhačovicích. Za necelý rok jsme se vzali. Bydleli jsme ve Zlíně. Ale potom, když začaly nálety spojenců na Zlín a okolí, jsem odjela do Hradce Králové, kde bydlela maminka mého manžela. Tam jsem přečkala konec války. Už jsem měla malého Ferdu a bylo velice těžké s ním běhat do krytu. Můj manžel byl u Bati nákupcem surovin, gummy a kůže. Proto jsme se vlastně dostali do Ameriky. Po válce bylo všechno na příděl. Můj manžel byl poslán do Ameriky, aby tyto příděly obstarával. Už nezastupoval Baťu, ale kožedělný a gumárenský průmysl. On tady byl, ale řekl, že tu chce mít i rodinu. Dlouho jsem nemohla dostat vízum. Nakonec jsem přijela 9. září 1947. Přistáli jsme na letišti La Guardia. Manžel mě čekal na letišti a zavezl mě domů. Od té doby bydlím tady v tom bytě na Jackson Heights.

Jak se změnilo prostředí, kde bydlíte?

Hrozně moc. Když jsme sem přijeli, tak za 84. ulicí nebylo nic, jenom pole a louky. Tam jsem chodila s dětmi, dala jsem si tam židličku a oni si tam hráli. Lidé, co tady bydleli, to byli Irové, ti vlastnili restaurace a bary. Němci, ti měli delikatesy a pak tady byli Italové a ti měli zelinářské obchody. Pak najednou sem začali přicházet lidé z Mexika. Dneska neslyšíte na ulici angličtinu.

Pamatuji si jednoho vedoucího zeleniny, který mě učil, jak správně vybrat tu nejlepší zeleninu a ovoce. Byl velice hodný a milý. Například jsem od něho věděla, že grapefruit musí mít hladkou leskou kůží, ne vrásčitou a musí být těžký v ruce. Ten obchod už tu dlouho není. Asi před dvěma týdny jsem šla nakupovat a dívám se na dobrý grapefruit. Už jsem měla jeden vyhlédnutý a v tom mně ho nějaká ruka sebrala. No, říkám si, musím se podívat po jiném. Ale ta ruka mně ten grapefruit podává a ten pán mi říká, „tenhle si vezměte“. On to byl ten bývalý vedoucí z toho obchodu! On mě poznal. Povídá mně: „What are you still doing here?“ Já mu říkám: „I’m the survivor.“

Když mně bylo deset let, četla jsem jednu knížku, která se jmenovala Naši kluci. Ta se mně hrozně líbila. Byli to tři kluci, kteří bydleli v Praze a jezdili za babičkou na venkov na prázdniny. Babička je chodila navštěvovat. Od té doby jsem měla přání mít tři kluky. A ono to vyšlo.

Nejstarší syn se jmenuje Ferda, prostřední je Honza a nejmladší je George.

Jak jsem se už zmínila, můj tatínek dostal tu nejmenší možnou penzi. Psávala jsem mu dopisy, které vždycky šly nejdříve na policii a pak je teprve předali tatínkovi. Tatínek psal, že jeho důchod je málo na to, aby byl živ, ale moc, než aby se na to umřelo. Měl hrozně těžký konec života. Na jeho pohřeb jsem nemohla přijet. Maminku sem potom pustili několikrát.

Kde jste tady pracovala?

Pracovala jsem u Union Carbide. Tam jsem udělala dost velkou kariéru. Union Carbide a Shell byly první společnosti, které dávaly počítače do kanceláří. Já jsem tam dělala programátorku.

Jak jsem se tam dostala? To byla taková legrace, jak jsem dostala to místo. Kluci už byli ve škole a já jsem si říkala, že bych měla jít do práce. Peněz moc nebylo. Měla jsem nedělní New York Times a tam byla přes celou stranu reklama od Union Carbide – přijímáme zaměstnance „No experience necessary“. Můj manžel říká, že to oni určitě chtějí nějaké mladé absolventy po High School, to tě určitě nevezmou. Ale já jsem si říkala, že nic nemůžu ztratit. A oni mě vzali. Poslali mě do školy. To bylo kolem roku 1960.

Měli jste nějakou vazbu na českou komunitu v Astorii?

Ne, my jsme tady měli svůj kruh kolem Dr. Steinbacha. On měl tady v tomto domě ordinaci. Potom se přestěhoval do vedlejšího domu, kterému říkáme „centroklept.“ Tam se všechno odehrávalo. Taky tady bydlel Ferdinand Peroutka, Hanka Rogersova. On pořádal večírky, silvestry ... Když někdo utíkal po roku 1948 z Československa, z Prahy, on byl taková zastávka, první pomoc. Také tady bydlel Pavel Tigrid. Moc ráda si vzpomínám na naše diskuse.

Jste katolička, pomáhá vám vaše víra v životě?

Já říkám, bez Pána Boha bych to nikdy nedokázala. A také věřím na zázraky. Jak už jsem řekla, měla jsem velké potíže dostat víza do Ameriky. Pan Hejnos na americkém konzulátě mě vyloženě nenáviděl. Když jsem tam přišla se ptát, jak je to daleko, vždycky mně velice příkře odpovídal: „Běžte, až to bude hotový, my vám dáme vědět.“ Najednou jsem byla na prázdninách a oni mi zavolali, že vízum je hotové. Tak já tam jdu, sekretářka mě dovedla k panu Hejnosovi. A on na mě začal křičet, že jestli si dovoluji za jeho zády dostat vízum, že se strašně mýlím atd. „Já jsem tady od toho, abych rozhodl, kdo vízum dostane. Když vám ho nechci dát, tak vám ho nedám.“ Já jsem mu ale řekla, že mi volali, že tady to vízum mám. A on mně řekl: „Běžte ven, sekretářka vám ho dá.“ Dostala jsem vízum a za dva dny jsem odjela.

Někdo se za vás přimluvil?

To je to, že věřím na zázraky. Můj manžel Ferda vyrůstal v Bruselu. Mluvil česky, ale měl těžký francouzský akcent. Maminka ho poslala na studie do Ameriky na Northfield Minnesota College. Jak pak jednou šel po Manhattanu, potkal se se svým bývalým kamarádem z této školy. On mu říká, jestli něco nechce poslat do Československa, že jede se senátorem Stasenem z Minnesoty do Evropy podívat se na poválečné škody. On byl jeho sekretář. Ferda mu říká, že nechce nic poslat, ale že by byl rád, kdyby mu poslal

ZVON

manželku. Oni pak přijeli do Prahy a přimluvíli se za mě. Já jsem to samozřejmě nevěděla.

Pamatuji si, že jsem letěla z Prahy do Bruselu a potom z Bruselu do New Yorku. Létalo se jenom jednou za týden. Odložili náš let o týden, protože se tehdy stěhovalo United Nations z Londýna do New Yorku. Aspoň jsem si prohlédla město, kde můj manžel vyrůstal. Myslím si, že tehdy, když jsem přijela do Ameriky, bylo všechno úplně jiné. Dnes je Evropa poamerikanizovaná a Amerika se poevropštila.

Děkuji mnohokrát za rozhovor

Fr. Antonín

Češi v New Yorku

Minule jsme skončili vyprávění o úspěšné svaté misií v roce 1871. Pokračujeme nyní dopisem, které nově založené spolky poslaly arcibiskupovi newyorskému. Chybí datum odeslání.

(z knihy vydané k diamantovému výročí (75 let) postavení kostela Panny Marie Ustavičné Pomoci, pokračování)

Pochválen buď Pán Ježíš Kristus!

Nejdůstojnější Pane Arcibiskupe v New-Yoku!

My, údové českých římsko-katolických spolků pod ochranou sv. Cyrila a Methoděje a ženského spolku svaté Ludmily, prosíme Vaši Milost' za vyslyšení naší pokorné prosby.

Vaše Excellence postarala se pro nás, opuštěné Čechy, o kněze našeho jazyka, a dala nám dovolení, kázání a modlitby míti v kapli sv. Mikuláše, začať chválíme Boha a děkujem Vaší Milosti; ale aby tyto tři měsíce neuplynuly bez naší činnosti, hledali jsme nějaké loty neb budovy vhodné pro náš účel a našli jsme synagogu. Je na Attorney St., mezi Houston a Stanton Sts., na místě, které je asi nejvhodnější pro katolické Čechy v New-Yorku. A máme za to, že je také nejlacinější za ten obnos. Je na ni morkyč \$13,000, a \$10,000 má se zaplatiti na hotovosti, ostatek pak v několika letech.

Sebrali jsme doposavad asi \$1,000 mezi krajany, ale doufáme, že sebereme více pro ten účel, až naši opuštění Češi poznají, že se skutečně jedná o kostel jejich vlastní, ve kterém by se jim kázalo v jejich řeči mateřské.

Někteří naši krajani pověděli již našemu dp. faráři Weidlichovi, že dají, neb půjčí peníze na stavbu římsko-katolického kostela, až se najde něco vhodného, a to se stalo nyní, protože bydlíme v okolí a blízko místa kde by kostel byl, totiž mezi Druhou Ave., a Ave. C, a mezi Rivington a Šestou ulicí.

Nebudeme již ztráceti údů farnosti, a nepůjdou jinam, protože kázání i modlitby u nás budou české, a proto také máme za to, že neuškodíme nijak žádné osadě německé ani anglické. Proto prosíme Vaši Milost', abyste, je-li

Vám to vhod, dal svoje požehnání a dovolil nám, abychom koupili onu synagogu pro služby Boží naší svaté církve.

Ale máme ještě jinou prosbu k Vaší Milosti, abyste nám dovolil sbírku pro naši novou osadu mezi občany a věrnými katolíky arcidiecése New York, protože jsme chudí a potřebujem pomoci svých bratří ve víře. Proto prosíme v zájmu milosrdenství Božího a spasení duší, abyste nás doporučil správcům duchovním rozličných osad a kostelů v New-Yorku, aby dovolili nám oznámiti Vaše doporučení a naši prosbu stran zamýšleného kostela, za tím účelem, abychom mohli zaplatiti výlohy potřebné.

Vaší nejposlušnější služebníci
František Maršan, předs.
Anton Kocián, místopř.
Anton Chvátal, taj.

(pokračování příště)

Úhel pohledu

(převzato Lidové noviny 17. února)

Kardinál Miloslav Vlk, arcibiskup pražský

Za šestnáct let po pádu totalitního komunistického režimu, kdy se leccos z pokřivených struktur a vztahů podařilo napravit, zůstávají vztahy státu k církvím nepochopitelně pozadu. Aby to dobré, čím charitativní, sociální, školské a jiné aktivity církve přispívají společnosti, mohlo být bez komplikací a problémů rozvíjeno, je třeba konečně dořešit ze strany státu postavení církví. Jedná se zejména o způsob financování církví tak, jak je to v Evropě běžné.

Po počáteční malé nápravě majetkových křivd se další kroky zastavily, parlamentem byl schválen církevní zákon, který je v konfliktu s garantovanými ústavními právy, a naopak nebyla schválena mezinárodní smlouva s Vatikánem, která by mohla přispět k právní stabilitě církve u nás. Když se ohlédneme zpět na vývoj vztahu mezi církvemi a státem za posledních pět let, je to stále se opakující historie: politici celou záležitost odsouvají nebo slibují, ale nic neplní. Vyřčené sliby jsme v poslední době zachytili v médiích také z úst ministra kultury Jandáka. Týkaly se mnohého: ochoty domluvit se s církvemi, vyslovení se o nepotřebnosti novely církevního zákona a vyslovení se ve prospěch mezinárodní smlouvy s Vatikánem. Bohužel, jejich konkrétní naplnění ale nenásleduje.

Podobně je tomu s proklamovanou ochotou hovořit se všemi církvemi, které o to projevíly zájem. Bylo-li ze strany ministra naplánováno každý týden jednání s jednou z církví, pak nejenže máme do voleb mnohem méně týdnů než církví, ale též těžko zbude čas na realizaci případně dohodnutých závěrů. Jak asi dopadne ministrův příslib některým poslancům, že znovu předloží smlouvu s Vatikánem k ratifikaci.

Tři prázdná hesla

Smlouva s Vatikánem byla již jednou odmítnuta vládní stranou, která ji sama, za účasti ministra Kavana, vyjednávala se zástupci Vatikánu. I tehdy ji svými hlasy ve sněmovně spolu s řadou poslanců ODS odmítli i komunisté, kteří jsou známi útlakem církve v době svého vládnutí. Opět zaznívají populistické argumenty, že smlouva privileguje katolickou církev, diskriminuje ostatní církve a povyšuje kodex církevního práva nad náš právní řád. Tři prázdná, ničím nepodložená populistická hesla.

Skutečným obsahem smlouvy byl pouze do té doby platný právní stav mezi církví a státem. Smlouva mezinárodního charakteru měla sloužit jako garant, že tento stav svobody církve nebude měněn a že prostor svobody nebude zužován. Ale už tehdy někteří politici počítali s tím, že bude svoboda církví omezena a nechtěli být proto mezinárodní smlouvou blokováni.

Skutečně pak vstoupil v platnost nový církevní zákon, jehož některé paragrafy byly v rozporu s ústavou garantovanými právy církví. Poté, co je ústavní soud zrušil, političtí odpůrci církví schválili novelu církevního zákona, do které se tato omezení znovu vrátila. Opět tím vyprovokovali stížnost k ústavnímu soudu.

Katolická církev je mezinárodní instituce, a proto má na mezinárodní smlouvu právo, jak to běžně uznávají demokratická zřízení ostatních evropských, i postkomunistických států. Populistický argument, že by tím byly ostatní církve diskriminovány, neobstojí. Ve smlouvě se nijak o ostatních církvích ani jejich právech nehovoří. Má-li kdo právo na uzavření mezinárodní smlouvy, neomezuje tímto právem práva jiných subjektů. Garance práv ostatních církví se nezajistí ani nezvětší odmítnutím smluvní garance jedné z nich.

S třetí frází je tomu úplně stejně. Mnozí politici nechtějí uznávat, co stojí černé na bílém v Listině základních práv a svobod. Tam je totiž zaručeno, že církve jsou na státu nezávislé a mohou se řídit svými vnitřními normami, zvláště pokud jde o zřizování svých institucí a jejich obsazování. To je také jádrem sporu ohledně církevního zákona. Populistický argument, že by tím byly církve osvobozeny od dodržování našich zákonů, se nezakládá na pravdě. Církve se tím mimo platné zákony nedostávají.

Církevní představitelé také nikdy nevyšlovali ani neusilovali o nějaké privilegované postavení svých subjektů. Naopak se jen brání před uzákoněnou možností diskriminace, která ji vůči civilním subjektům práva znevýhodňuje. Vždyť i každé občanské sdružení může, pokud to má ve stanovách, zřizovat samostatné právnické osoby bez jakékoliv další státní ingerence a evidence.

Pravé důvody odmítání smlouvy s Vatikánem a sporů o církevní zákon jsou v myšlení těch, kteří se bojí působení církví a jejich možného vlivu ve společnosti. Proto se brání dialogu, nalézání východisek a řešení. Až povyroste naše demokracie, budou snad k těmto problémům vstřícnější. Papež Benedikt XVI. se v této souvislosti vyslovil: trpělivost, jděme dále. Správné slovo v tuto chvíli!

Malý princ Antoine de Saint-Exupéry**XVI**

Siedmou planétou bola teda Zem.

Zem nie je hocijaká planéta. Žijú na nej asi dve miliardy dospelých. A medzi nimi aj stojedenásť kráľov (ak rátame aj černošských kráľov), sedemtisíc zemepiscov, deväťstotisíc podnikateľov, sedem a pol milióna pijanov a tristo jedenásť miliónov márnivcov.

Aby ste si vedeli predstaviť rozmery Zeme, poviem vám, že pred vynájdením elektriny bolo treba na všetkých šiestich kontinentoch vydržiavať celú armádu štyristošesťdesiatdvaťtisíc päťsto jedenásť lampárov.

Na toho, kto videl Zem z veľkej výšky, to všetko pôsobilo úžasným dojmom. Pohyby tejto armády boli riadené ako balet v opere. Najprv prišli na rad lampári na Novom Zélande a v Austrálii. A keď sa rozsvietili lampy, išli spať. Po nich nastúpili lampári v Číne a na Sibíri. Potom aj oni šikovne zmizli za kulisami. Vzápätí nastúpili lampári v Rusku a v Indii, potom v Afrike a v Európe, po nich v Južnej Amerike a nakoniec v Severnej Amerike. Nikdy sa nezmylili v poradí nástupu na scénu. Bolo to veľkolepé.

Iba obsluhovač jedinej pouličnej lampy na severnom póle a jeho druh na južnom póle viedli lenivý a bestarostný život: pracovali iba dvakrát do roka.

XVII

Keď človek chce byť vtipný, stáva sa, že niekedy trochu klame. Nebol som úplne čestný, keď som vám rozprával o tom lampárovi. Riskujem, že tí, čo poznajú našu planétu, si o nej urobia nesprávnu predstavu. Ľudia zaberajú na Zemi veľmi málo miesta. Keby tie dve miliardy obyvateľov, čo zaľudňujú Zem, stáli pokope na nejakom zhromaždení, vošli by sa ľahko na námestie dvadsať míľ dlhé a dvadsať míľ široké. Ľudstvo by sa zmestilo na najmenší ostrovček v Tichom oceáne.

Dospeli vám určite nebudú veriť. Myslia si, že zaberajú veľa miesta. Pripadajú si dôležití ako baobaby. Poradte im teda, aby počítali. Zbožňujú čísla, bude sa im to páčiť. Vy však nestrácajte čas niečím takým nudným. Je to zbytočné. Dôverujte mi.

Keď teda malý princ pristál na Zemi, bol veľmi prekvapený, že nikoho nevidí. Už sa začal obávať, že si zmylil planétu, keď vtom sa v piesku pohlakýsi prsteneč farby mesiaca.

„Dobrá noc,“ povedal malý princ pre každý prípad.

„Dobrá noc,“ odvetil had.

„Na ktorú planétu som to spadol?“

„Na Zem, do Afriky.“

„Ach!... A na Zemi nikto nie je?“

„Toto je púšť. Na púšťach nikto nie je. Zem je veľká,“ povedal had. Malý princ si sadol na kameň, zahľad sa na oblohu a povedal:

ZVON

„Rád by som vedel, či hviezdy nežiaria preto, aby každý mohol jedného dňa nájsť tú svoju. Pozri sa na moju planétu. Je práve nad nami... Ale je veľmi ďaleko!“

„Je krásna,“ povedal had. „Prečo si sem prišiel?“

„Mám starosti s jednou kvetinou,“ odpovedal malý princ.

„Ach!“ vzdychol had.

Obaja zmlkli.

„Kde sú ľudia?“ spýtal sa po chvíli malý princ. „V púšti sa človek cíti trochu osamelý...“

„Človek sa cíti osamelý aj medzi ľuďmi,“ namietať had.

Malý princ sa naňho pozorne zadíval.

„Ty si čudné zviera,“ povedal mu napokon, „tenké ako prst...“

„Som však mocnejší než prst hociktorého kráľa,“ povedal had.

Malý princ sa usmial:

„No príliš mocný nie si... Nemáš ani nohy... Ani cestovať nemôžeš...“

„Môžem ťa uniesť ďaleko než loď,“ povedal had.

Obrátil sa malému princovi okolo členka ako zlatý náramok.

„Koho sa dotknem, toho vrátim zemi, z ktorej vzišiel,“ dodal. „Ale ty si čistý a prišiel si z hviezdy...“

Malý princ neodpovedal.

„Je mi ťa ľúto, keď ťa vidím takého slabého na tejto Zemi zo žuly. Ak sa ti jedného dňa bude veľmi cnieť za tvojou planétou, môžem ti pomôcť. Môžem...“

„Dobre ti rozumiem,“ povedal malý princ. „Ale prečo stále hovoríš v hádankách?“

„Ja ich všetkých rozlúštim,“ odpovedal had.

A zmlkli.

(pokračování příště)

Mše svatá v Národní kapli ve Washingtonu, D.C. bude v neděli 30. dubna 2006 ve 12.15 hod.

Blahopřejeme k narozeninám

V měsíci březnu:

Helena Kočicová 1. března, Dennis Sikorjak 2. března, Jiří Krátký 7. března, Věra S. Kolasa 11. března, Růžena Daněk 14. března, Dagmar Rennerová 15. března, Josef Daněk 16. března, František Fojtík 17. března, Tony Kočica 20. března, Anna Hnízdová 24. března, Oktávia Muzcková 26. března, Věra Křenková 27. března, Anna Benáčková 31. března.

Zemřeli:

Dne 10. února zemřel pan Joseph S. Cipko, bratr paní Mary Otruba, která je vicepresidentem Czechoslovak Club Manhasset. Členové klubu se rozloučili se zemřelým a vyjádřili soustrast manželce zemřelého paní Ruth a celé rodině 12. února ve Joseph Farenga & Sons Funeral Home. Odpočinutí lehké dej mu, Pane, a světlo věčné ať mu svítí.

Navštivte naše české a slovenské podniky v New Yorku

Bohemian Hall 29-19 24th Avenue Astoria, New York 11102, U.S.A Phone: (718)274-4925 Fax: (718)728-9278 manager@bohemianhall.com http://bohemianhall.com	Koliba 31-11 23rd AVE. Astoria - Queens NY 11105, USA TEL: (718) 626-0430, koliba@kolibarestaurant.com http://www.kolibarestaurant.com
ZLATA PRAHA RESTAURANT 28-48 31st STREET ASTORIA, NY 11102 Phone: (718) 721-6422 or 728-9199 info@zlatapraha.cc http://www.zlatapraha.cc	Slovak-Czech Varieties 10-59 Jackson Ave., Long Island City, New York 11101 Tel.: (718) 752-2093 info@slovcezechvar.com http://www.slovcezechvar.sk

Ke smíření vyzývají představitelé čtyř hlavních náboženství

Společnou výzvu k toleranci a náboženskému smíření vydali představitelé čtyř hlavních náboženství v Bangladéši.

Společná výzva byla sepsána v rámci mezináboženského setkání, které proběhlo v Dacce a kterého se účastnilo 1500 představitelů křesťanství, islámu, buddhismu a hinduismu. Mezi nimi bylo také 200 katolíků. Setkání organizuje mezináboženské forum a účastní se jej i arcibiskup Daccy Paulinus Costa. Ten ve svém příspěvku upozornil na to, že dánští karikaturisté nereprezentují křesťanský svět. Předsedkyně vlády Bangladéše Khaleda Zia zdůraznila, že "pravý Islám se nestaví proti míru, ale naopak mír je jeho základem, tak jako všech jiných náboženství".

Papež potvrdil úmysl spolupracovat se Světovou radou církví

Benedikt XVI. potvrdil úmysl pokračovat ve spolupráci se Světovou radou církví.

Papežovo poselství přečetl na zahájení IX. valného shromáždění Světové rady církví v brazilském Porto Alegre kardinál Walter Kasper, předseda Papežské rady pro jednotu křesťanů.

"S vědomím naší víry spojené křtem ve jménu Trojjediného Boha hledáme cesty ke stále účinnější práci na našem společném úkolu svědčit o Boží lásce. Po čtyřiceti letech plodné spolupráce chceme pokračovat na této slibné a nadějně pouti a stále více usilovat o to, aby přišel den, kdy budou křesťané spojeni v hlásání evangelijního poselství spásy všem lidem," říká papež.

Benedikt XVI. připomíná, že dosažení plně jednoty církve překračuje síly člověka. Povzbuzuje proto ke společné modlitbě za jednotu. V návaznosti na motto probíhajícího Valného shromáždění Světové rady církví, které zní: "Bože proměň svět svou milostí" Svatý otec vyzývá k modlitbě, aby Bůh požehnal našemu ekumenickému dialogu.

Děkujeme za příspěvek na ČESKOU KATOLICKOU MISII

V minulém období přispěli:

Dana a Tomáš Brabec, Fr. Martin Svitan, Jaroslav Zolman, Růžena Bunžová, Miroslav Kadlec, Ed Babor, family Lamser, Jitka a Pavel Illner, Mary J. Elias, Ludmila M. Miles, Libuse M. Hurdes, Sábliková Dana.

Mše svaté v březnu 2006

Datum	Úmysl	Dárce
01-Mar-06	Za zemř. manžela Jaroslava Stránského	Blažena A Stránská
03-Mar-06	Za Libuši Šírokou	A Benáčková, J Marešová
05-Mar-06	Za živou a zemřelou rodinu rodinu Hrubcovu a Kurkovu	Šárka Elahiová
06-Mar-06	Za Mimi a Járu Kohouta	dcery Alena, Zuzana a Daniela
07-Mar-06	Za zemřelého manžela Aloise Hanáka	Milada Hanák
08-Mar-06	Za zemřelé rodiče Jana a Marii Kyjovské	dcera Miluška Kyjovská
10-Mar-06	Za zemřelého manžela Stanislava Mergla	manželka Irene Mergl
12-Mar-06	Za zemřelé rodiče Bednářovy a příbuzné z obou stran	rodina Bláhova
13-Mar-06	Za Josefa a Ludmila Urbanovy	Joseph Urban
14-Mar-06	Za Naďu Horák	Růžena Bunžová
16-Mar-06	Za Hynka a Marii Mařasovy	Joseph Urban
17-Mar-06	Za Johannu Cipko	Mary Otruba
19-Mar-06	Za Libuši Šírokou	děti a vnučata
20-Mar-06	Za Mary a rodiče Topenčikovy	Anne Kotrch
21-Mar-06	Za Kotrch a Žemberi family	Anne Kotrch
23-Mar-06	Za Naďu Horák	J. Minister a M. Kašpar
25-Mar-06	Za rodiče Františka a Kateřinu Sedláčkovy	rodina Sedláčková
26-Mar-06	Za Michala a Mariu Sikorjakovy	rodina Sikorjakova
27-Mar-06	Za George S. Kotrch	Anne Kotrch
29-Mar-06	Za zemřelou Naďu Horák	rodina Krupkova
30-Mar-06	Za zemřelou prof. Marcelu Tomanovu	rodina Krupkova
31-Mar-06	Za maminku Marii Novákovou	A Benáčková J Marešová

V minulém čísle jsme zapoměli otisknout v rubrice lidí popravených v měsíci únor.

Miloslav Choc

popravený

19. února 1949

Krajanské bohoslužby jsou každou neděli v **10.30**, v **dolním kostele Panny Marie Karmelské 23-25 Newtown Ave Astoria, NY 11102**. Příležitost ke sv. zpovědi před i po mši svaté.

Po bohoslužbách následuje společné pohoštění ve školní jídelně.

Adresa českého kněze: **P. Antonín Kocurek, 110-06 Queens Blvd., Forest Hills, NY 11375**

Tel/Fax: (718) 575 8959

E-mail: anthony57@msn.com

<http://www.zvon.info>

Slovenská mše sv. každou neděli v **11.00** u sv. Jana Nepomuckého na Manhattanu

(1st Ave a 66th St.) <http://www.stjohnnepomucene.org>